

[Knuud Thomsen.]

forhandlingerne i momsudvalget var, jo erindre, at man faktisk arbejdede med tal på omkring 2,1 milliarder kr. og så fraregnede de ca. 400 mill. kr., som afgifterne fra januar kunne give. Det er altså helt evident, at det har været i ministerens sind; ministeren har været blødhjertet for en gangs skyld, men har altså ikke levet op til denne blødhjertethed.

Mere direkte blev det sagt af hr. Egon Jensen ved første behandling, idet han i Folketingstidende 1965-66, sp. 2886, siger:

„Hvad angår afgiftsforhøjelserne i almindelighed, er det nu foreslået, at disse skal træde i kraft den 1. februar eller 2 måneder efter fremsættelsen her i tinget. Afgifterne skal betragtes som et forskud eller en slags a conto-betaling på den senere almindelige forbrugsbeskatning, forstået på den måde, at de skal modregnes i denne.“

Der er for mig ikke spor tvivl om, hvad det er, man har haft i sindet. Nu skal jeg ikke ved denne lejlighed rejse nogen stor principiel diskussion — det ville være min natur helt fremmed — om, hvorvidt et løfte fra januar 1966 skal indløses i marts 1967. Der er adskillige meninger om det. Finansministerens mening kender vi, og jeg tror også, vi kender erhvervslivets mening, som vistnok er den stik modsatte. Men jeg vil gerne pege på, at det, der i virkeligheden interesserer mig, er den meget kraftige forhøjelse, der har fundet sted.

Se, når finansministeren i foråret 1966 altså har beskæftiget sine tanker med, at den afgiftsforhøjelse fra januar, der nu var gennemført, skulle afløses, således at merværdiafgiften ikke for disse mange varer betød en yderligere prisforhøjelse, må det jo have sine årsager — det bløde hjerte må have haft sin solide årsag — og det tror jeg har ligget i, at selv finansministeren har været bange for, om det nu ikke ville give bagslag at belaste disse erhverv på denne måde. Jeg kan i den henseende ganske tilslutte mig de bemærkninger, hr. Henry Christensen kom med, nemlig at for en del af varerne — cigaretter, øl og spiritus — vil det give bagslag i turistmæssig henseende efter min bedste bedømmelse, og jeg er da også vidende om, at inden for visse af områderne er også det egentlige danske forbrug ved at stag-

ner. Jeg synes, det er ulykkeligt for disse fag, og det gælder faktisk alle områderne. Jeg tror, at ministeren er ved at overanstrengte disse, skal vi sige tålmodige malkekøer, der her har været tale om. Når man først kommer op på sådanne beskatningshøjder, at der kommer en køberreaktion, er følgerne temmelig uberegnelige.

Jeg har ved tidligere lejlighed i et andet udvalg interesseret mig en lille smule for chokoladebeskatningen, og det er nogle ejendommelige tal, jeg har fået oplyst — tallene er fra efteråret 1965. Man oplyser fra den pågældende brancheforening, at Danmark i 1939 havde et forbrug pr. indbygger på 1,71 kg kakaoenheder, men det var fra 1939 til 1964, altså på ca. 25 år, faldet fra 1,71 kg til 1,57 kg. Det er et kontant udtryk for, hvordan forbruget er faldet her i landet, medens verdensforbruget af kakaobønner efter FAOs opgørelse samtidig var steget med 75,6 pct. Så kan man sige — det er ikke sagt, og det er derfor ikke noget citat — at vi har bedre af ikke at belaste vore og vore børns tænder med sukker og chokoladevarer. All right, men det gør vi heller ikke; det fremgår, at forbruget af chokolade er i toppen her i Europa i Schweiz med 8,3 kg, Danmark ligger næstnederst med 3,0 kg og Frankrig nederst med 2,4 kg — men franskmændene har unægtelig andre ting, de kan søde deres gane med, så de forfalder nok ikke så meget til chokoladebrug. Når dette nu er hjemmemarkedet, kan man sige: „Ja men hvad betyder det, at vi holder hjemmemarkedet nede?“ Det betyder, at man svækker den pågældende industrigren, som jeg naturligvis her kun nævner som et eksempel, i henseende til dens eksportevne. Det fremgår af en anden tabel, jeg har her, og som omfatter eksport af chokolade og chokoladevarer i tons fra nogle europæiske lande, at eksporten er steget fra et gennemsnit for 1952-56 og indtil året 1964 fra Italien med 1.000 pct., fra Tyskland med 850 pct., fra Belgien med 460 pct., fra Holland med 210 pct., fra Schweiz med 175 pct. — og for nu ikke at trætte længere: Danmark har et minus på 28 pct. Der ser man altså den betydning, et hjemmemarked har.

En anden mindre branche vil jeg også gerne opholde mig et øjeblik ved. Danmark har fra gammel tid været et af de lande, der producerede cigarer. Der er næsten ingen